

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

C 242

Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 63

22 iulie 2020

Cuprins

II Comunicări

COMUNICĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Comisia Europeană

2020/C 242/01	Comunicare a Comisiei — Comunicare privind protecția informațiilor confidențiale de către instanțele naționale în cadrul procedurilor de asigurare a respectării legislației UE în materie de concurență la nivel privat	1
---------------	--	---

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Comisia Europeană

2020/C 242/02	Rata de schimb a monedei euro — 21 iulie 2020	18
---------------	---	----

V Anunțuri

PROCEDURI REFERITOARE LA PUNEREA ÎN APLICARE A POLITICII ÎN DOMENIUL CONCURENȚEI

Comisia Europeană

2020/C 242/03	Notificare prealabilă a unei concentrări (Cazul M.9903 — Softbank Group/Mizuho Financial Group/One Tap Buy) Caz care poate face obiectul procedurii simplificate ⁽¹⁾	19
---------------	---	----

RO

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE.

ALTE ACTE

Comisia Europeană

2020/C 242/04	Anunț privind o cerere referitoare la aplicabilitatea articolului 34 din Directiva 2014/25/UE – Sfârșitul suspendării termenului de adoptare a actelor de punere în aplicare	21
2020/C 242/05	Anunț privind o cerere referitoare la aplicabilitatea articolului 34 din Directiva 2014/25/UE Cerere formulată de o entitate contractantă — Prelungirea termenului de adoptare a actelor de punere în aplicare	22
2020/C 242/06	Anunț privind o cerere referitoare la aplicabilitatea articolului 34 din Directiva 2014/25/UE Cerere formulată de un stat membru – Prelungirea termenului de adoptare a actelor de punere în aplicare	23

II

(Comunicări)

COMUNICĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI
ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

COMISIA EUROPEANĂ

COMUNICARE A COMISIEI

**Comunicare privind protecția informațiilor confidențiale de către instanțele naționale în cadrul
procedurilor de asigurare a respectării legislației UE în materie de concurență la nivel privat**

(2020/C 242/01)

I. SFERA ȘI SCOPUL PREZENTEI COMUNICĂRI

1. Prezenta comunicare se referă la protejarea informațiilor confidențiale în cadrul procedurilor civile în fața instanțelor naționale cu privire la aplicarea articolului 101 sau a articolului 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („TFUE”).
2. În funcție de normele naționale aplicabile, acțiunile de asigurare a respectării legislației la nivel privat în fața instanțelor naționale din UE pot lua diferite forme, de exemplu acțiuni în despăgubire, acțiuni în constatare sau acțiuni în încetare. În ultimii ani, numărul așa-numitelor acțiuni în despăgubire subsecvente, prin care o victimă a unei încălcări a dreptului concurenței solicită despăgubiri în urma deciziei unei autorități în materie de concurență sau a unei hotărâri definitive a unei instanțe de recurs, este în creștere rapidă ⁽¹⁾.
3. Accesul la elemente de probă este un element important pentru asigurarea respectării drepturilor pe care particularii, inclusiv consumatorii și întreprinderile, sau autoritățile publice le au în temeiul articolului 101 sau al articolului 102 din TFUE în ceea ce privește acțiunile de asigurare a respectării legislației la nivel privat în fața instanțelor naționale.
4. Astfel, instanțele naționale pot primi cereri de divulgare a probelor în cadrul procedurilor de asigurare a respectării legislației UE în materie de concurență la nivel privat. Instanțele naționale vor trebui să asigure eficacitatea acțiunilor de asigurare a respectării normelor la nivel privat prin acordarea accesului la informațiile relevante pentru susținerea cererii sau a apărării respective în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru divulgarea acestora. În același timp, instanțele naționale trebuie să protejeze interesele părților sau ale terților ale căror informații confidențiale fac obiectul divulgării.
5. În acest scop, instanțele naționale ar trebui să aibă la dispoziție măsuri pentru protejarea informațiilor confidențiale într-un mod care nu împiedică accesul efectiv la justiție al părților sau exercitarea dreptului la despăgubire integrală ⁽²⁾.
6. În special, în ceea ce privește acțiunile în despăgubire, Directiva privind acțiunile în despăgubire ⁽³⁾ solicită statelor membre să se asigure că instanțele naționale au competența de a dispune divulgarea probelor care conțin informații confidențiale, în cazul în care sunt îndeplinite o serie de criterii. De asemenea, statele membre se asigură că instanțele

⁽¹⁾ Jean-François Laborde, *Cartel damages actions in Europe: How courts have assessed cartel overcharges* [Acțiuni în despăgubire în caz de cartel în Europa: modul în care instanțele au evaluat supraprețurile cartelurilor] (Ediția 2019), *Concurrences Review* N° 4-2019, art. nr. 92227, noiembrie 2019, disponibilă la adresa www.concurrences.com

⁽²⁾ În ceea ce privește dreptul la despăgubiri, a se vedea Hotărârea Curții de Justiție din 5 iunie 2014, Kone AG și alții/ÖBB-Infrastruktur AG, cauza C-557/12, EU:C:2014:1317, punctele 21 și 22.

⁽³⁾ Directiva 2014/104/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 noiembrie 2014 privind anumite norme care guvernează acțiunile în despăgubire în temeiul dreptului intern în cazul încălcărilor dispozițiilor legislației în materie de concurență a statelor membre și a Uniunii Europene (JO L 349, 5.12.2014, p. 1) („Directiva privind acțiunile în despăgubire”).

naționale au la dispoziție măsuri eficiente de protecție a acestor informații confidențiale, asigurând totodată exercitarea dreptului la despăgubiri integrale ⁽⁴⁾. Acest aspect este important, întrucât instanțele naționale pot dispune de resurse limitate pentru tratarea cererilor de divulgare.

7. În acest context, prezenta comunicare identifică măsurile care pot fi luate în considerare de instanțele naționale atunci când instrumentează divulgarea de informații confidențiale în cadrul unor acțiuni de asigurare a respectării legislației la nivel privat.
8. Această comunicare urmărește să ofere o sursă de inspirație și orientări pentru instanțele naționale și nu este obligatorie pentru acestea. Aceasta nu modifică și nu produce schimbări în actele legislative existente ale UE ⁽⁵⁾ sau ale statelor membre, nici în normele procedurale naționale aplicabile procedurilor civile sau privilegiului juridic profesional ⁽⁶⁾. În special, măsurile de protecție a informațiilor confidențiale prevăzute în secțiunea III din prezenta comunicare pot fi utilizate dacă sunt disponibile în conformitate cu normele naționale și sunt compatibile cu acestea, precum și cu drepturile părților în cadrul procedurilor judiciare, astfel cum sunt recunoscute în temeiul legislației UE și al legislației naționale.

II. CERERILE DE DIVULGARE A PROBELOR CARE CONȚIN INFORMAȚII CONFIDENȚIALE ÎN FAȚA INSTANȚELOR NAȚIONALE

A. Considerente relevante pentru cererile de divulgare a probelor

9. În contextul asigurării respectării legislației UE în materie de concurență la nivel privat, posibilitatea părților la o procedură civilă [reclamant (reclamanți) și pârât (pârâți)] de a-și exercita efectiv drepturile poate depinde de posibilitatea de a avea acces la probe relevante. Este posibil însă ca astfel de probe să nu fie întotdeauna în posesia sau la îndemâna părții căreia îi revine sarcina probei.
10. Prin urmare, la cererea unei părți, instanțele naționale pot decide să dispună divulgarea probelor. Divulgarea va face obiectul normelor procedurale naționale, precum și al considerentelor administrative și de economie procedurală.
11. Pentru acțiunile în despăgubire, Directiva privind acțiunile în despăgubire impune, în special, statelor membre să le asigure reclamantilor și pârâților dreptul de a obține divulgarea probelor relevante pentru cererea sau apărarea lor, în condițiile redate mai jos ⁽⁷⁾.
12. În primul rând, instanțele naționale stabilesc dacă cererea de despăgubire este plauzibilă și dacă cererea de divulgare se referă la probe relevante și este proporțională ⁽⁸⁾. Directiva privind acțiunile în despăgubire prevede că evaluarea proporționalității ar trebui să ia în considerare amploarea și costul divulgării, precum și evitarea căutărilor nespecifice de informații care nu vor fi probabil relevante pentru părțile la procedură. Cererile de divulgare foarte ample sau generalizate nu vor îndeplini probabil aceste criterii ⁽⁹⁾.

⁽⁴⁾ A se vedea articolul 5 din Directiva privind acțiunile în despăgubire. A se vedea, de asemenea, considerentul 18 din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽⁵⁾ De exemplu, prezenta comunicare nu aduce atingere dispozițiilor din: Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială (JO L 174, 27.6.2001, p. 1); Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date (JO L 295, 21.11.2018, p. 39); sau Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

Prezenta comunicare nu aduce atingere nici Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, 31.5.2001, p. 43), care se referă la transparență și are drept obiectiv divulgarea de informații către publicul larg; a se vedea Hotărârea Tribunalului din 12 mai 2015, Unión de Almacenistas de Hierros de España/Comisia, cauza T-623/13, EU:T:2015:268, punctul 86, și Hotărârea Curții de Justiție din 27 februarie 2014, Comisia/EnBW Energie Baden-Württemberg AG, cauza C-365/12 P, EU:C:2014:112, punctele 100-109. În urma transpunerii Directivei privind acțiunile în despăgubire, reclamanții se pot prevala pe deplin de normele naționale de transpunere a articolelor 5 și 6 pentru divulgarea informațiilor relevante.

⁽⁶⁾ Pentru acțiunile în despăgubire, a se vedea articolul 5 alineatul (6) din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽⁷⁾ A se vedea considerentul 15 și articolul 5 alineatul (1) din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽⁸⁾ A se vedea articolul 5 alineatele (1) și (3) din Directiva privind acțiunile în despăgubire; a se vedea, de asemenea, observațiile Comisiei adresate Înaltei Curți de Justiție din Regatul Unit la 27 ianuarie 2017 în temeiul articolului 15 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 în cauza EURIBOR, punctul 24, disponibile la adresa http://ec.europa.eu/competition/court/antitrust_amicus_curiae.html

⁽⁹⁾ A se vedea considerentul 23 din Directiva privind acțiunile în despăgubire în ceea ce privește principiul proporționalității și evitarea investigațiilor aleatorii, și anume căutărilor de informații nespecifice sau căutărilor prea extinse de informații, care este puțin probabil să fie relevante pentru părțile la procedură.

13. În al doilea rând, cererile de divulgare trebuie să identifice elementele de probă specificate sau categoriile de probe relevante „cât mai precis și mai limitativ posibil” pe baza faptelor disponibile în mod rezonabil ⁽¹⁰⁾. Categoriile de probe pot fi identificate cu ajutorul caracteristicilor comune ale elementelor lor constitutive precum natura, obiectul sau conținutul documentelor a căror divulgare se solicită, perioada în care au fost redactate sau alte criterii. De exemplu, o cerere pentru categorii de probe s-ar putea referi la datele privind vânzările societății A către societatea B din produsul Y între anii N și N + 5.
14. În al treilea rând, în ceea ce privește divulgarea informațiilor incluse în dosarul Comisiei sau al unei autorități naționale de concurență, Directiva privind acțiunile în despăgubire specifică faptul că, la evaluarea proporționalității unui ordin de divulgare de informații, instanțele naționale trebuie să examineze, printre altele, dacă „cererea a fost formulată în mod specific în ceea ce privește natura, obiectul sau conținutul documentelor transmise unei autorități în materie de concurență sau păstrate în dosarul respectivei autorități în materie de concurență și nu a fost o cerere nespecifică privind documente transmise unei autorități în materie de concurență” ⁽¹¹⁾.
15. Trebuie avut în vedere faptul că Directiva privind acțiunile în despăgubire prevede că declarațiile de clemență și propunerile de încheiere a unei tranzacții nu pot fi niciodată divulgate (așa-numitele „documente de pe lista neagră”) ⁽¹²⁾. Mai mult, în cazul în care Comisia sau o autoritate națională de concurență nu și-a încheiat încă procedurile, instanța națională nu poate dispune divulgarea informațiilor care au fost pregătite de o persoană fizică sau juridică special pentru procedurile desfășurate de o autoritate de concurență, a informațiilor pe care autoritatea de concurență le-a redactat și le-a transmis părților în cursul procedurilor sale sau a propunerilor de încheiere a unei tranzacții care au fost retrase (așa-numitele „documente de pe lista gri”) ⁽¹³⁾.
16. Instanțele naționale pot să dispună ca oricare dintre părți (pârât și/sau reclamant) sau terți să divulge informații care se află sub controlul acestora ⁽¹⁴⁾. În majoritatea cazurilor, una dintre părți sau un terț la procedură va deține probele solicitate. În unele cazuri, pârâtul (pârâții) dețin(e) probe relevante pentru constatarea încălcării sau stabilirea duratei acesteia, obținute prin accesul la dosarul unei autorități de concurență (de exemplu, documente preexistente, răspunsuri la cereri de informații etc.). În alte cazuri, de exemplu într-o acțiune în despăgubire, pârâtul sau reclamantul poate deține probe suplimentare care nu au fost incluse în dosarul unei autorități de concurență, dar care sunt relevante pentru o acțiune în despăgubire sau apărare (de exemplu, în ceea ce privește legătura de cauzalitate dintre încălcare și prejudiciu, cuantificarea prejudiciului ⁽¹⁵⁾, estimarea unui eventual „transfer” al unui suprapreț de către pârâți ⁽¹⁶⁾ etc.). Acest lucru poate fi valabil mai ales în cazul informațiilor privind prețurile specifice pentru clienți, veniturile sau alte date precum comportamentul cumpărătorilor în funcție de prețuri etc.
17. În cazul în care părțile sau orice terți nu ar putea prezenta probele solicitate, iar cererea de divulgare se referă la un document din dosarul Comisiei sau al unei autorități naționale în materie de concurență, instanța națională le poate adresa un ordin de divulgare ⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁰⁾ A se vedea considerentul 16 și articolul 5 alineatul (2) din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽¹¹⁾ Articolul 6 alineatul (4) litera (a) din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽¹²⁾ Articolul 6 alineatul (6) din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽¹³⁾ Articolul 6 alineatul (5) din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽¹⁴⁾ Articolul 5 alineatul (1) din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽¹⁵⁾ Comunicarea Comisiei privind cuantificarea prejudiciilor în acțiunile în despăgubire pentru cazurile de încălcare a normelor antitrust (JO C 167, 13.6.2013, p. 19), precum și Ghidul practic privind cuantificarea prejudiciului în acțiunile în despăgubire întemeiate pe încălcări ale articolului 101 sau 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (11.6.2013).

⁽¹⁶⁾ De exemplu, dacă un pârât susține că reclamantul a transferat către propriii clienți supraprețul decurs din încălcare (așa-numita apărare bazată pe transfer), pârâtul poate solicita acces la probele care se află în posesia reclamantului sau a terților. A se vedea Orientările adresate instanțelor naționale privind modul de estimare a cotei din suprapreț transferată cumpărătorului indirect (JO C 267, 9.8.2019, p. 4).

⁽¹⁷⁾ A se vedea articolul 4 alineatul (3) din TUE cu privire la principiul cooperării loiale între Uniune și statele membre și articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 în ceea ce privește solicitările de informații adresate Comisiei. În acțiunile în despăgubire, articolul 6 alineatul (10) din Directiva privind acțiunile în despăgubire prevede că divulgarea de către o autoritate de concurență este o măsură luată doar în ultimă instanță („Statele membre se asigură că instanțele naționale solicită unei autorități în materie de concurență divulgarea de probe aflate în dosarele acesteia numai în cazul în care nicio parte sau niciun terț nu poate în mod rezonabil să furnizeze probele solicitate”).

B. Informații confidențiale

18. Protecția secretelor comerciale și a altor informații confidențiale este consacrată la articolul 339 din TFUE și constituie, de asemenea, un principiu general al dreptului UE ⁽¹⁸⁾. Cu toate acestea, faptul că informațiile sunt de natură confidențială nu reprezintă o cauză de inadmisibilitate a divulgării acestora în cadrul procedurilor naționale ⁽¹⁹⁾. Instanțele naționale vor decide ce anume poate constitui informații confidențiale pentru asigurarea respectării legislației UE în materie de concurență la nivel privat, de la caz la caz, în conformitate cu normele naționale și ale UE și cu jurisprudența relevantă.
19. Din acest motiv, prezenta comunicare nu urmărește să ofere o definiție a informațiilor confidențiale. Cu toate acestea, o astfel de definiție s-ar putea inspira din jurisprudența instanțelor UE și din practica Comisiei ⁽²⁰⁾.
20. Instanțele UE califică drept confidențiale informațiile care îndeplinesc următoarele condiții cumulative ⁽²¹⁾:
  - (i) sunt cunoscute numai de un număr limitat de persoane; și
  - (ii) divulgarea lor poate produce un prejudiciu grav persoanei care le-a furnizat sau terților; și
  - (iii) interesele care pot fi lezate prin divulgarea informațiilor confidențiale sunt, din punct de vedere obiectiv, demne de a fi protejate.
21. În ceea ce privește prima condiție, informațiile pot să își piardă caracterul confidențial imediat ce ajung „la dispoziția cercurilor de specialitate sau pot fi deduse din informațiile aflate la dispoziția publicului” ⁽²²⁾.
22. În ceea ce privește a doua condiție, trebuie remarcat faptul că, pentru a evalua potențialul de producere a unui prejudiciu, este relevant să se ia în considerare, în primul rând, natura informațiilor. Divulgarea informațiilor care au o valoare comercială, financiară sau strategică este considerată de regulă ca fiind susceptibilă să provoace un

⁽¹⁸⁾ A se vedea Hotărârea Curții de Justiție din 14 februarie 2008, Varec/Statul belgian, cauza C-450/06, EU:C:2008:91, punctul 49. A se vedea, de asemenea, Hotărârea Curții de Justiție din 24 iunie 1986, Akzo Chemie/Comisia, cauza C-53/85, EU:C:1986:256, punctul 28; Hotărârea Curții de Justiție din 19 mai 1994, SEP/Comisia, cauza C-36/92 P, EU:C:1994:205, punctul 37 și Hotărârea Curții de Justiție din 19 iunie 2018, Baumeister, cauza C-15/16, EU:C:2018:464, punctul 53. Protecția informațiilor confidențiale este, de asemenea, un corolar al dreptului fiecărei persoane la respectarea vieții sale private și de familie, prevăzut la articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO C 326, 26.10.2012, p. 391) (a se vedea, de asemenea, hotărârea în cauza Varec/Statul belgian, citată mai sus, punctul 48).

⁽¹⁹⁾ Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1996, Postbank, cauza T-353/94, EU:T:1996:119, punctele 66 și 89; pentru inspirație, a se vedea, de asemenea, Comunicarea Comisiei privind cooperarea dintre Comisie și instanțele statelor membre ale UE în aplicarea articolelor 81 și 82 din Tratatul CE (JO C 101, 27.4.2004, p. 54) („Comunicarea privind cooperarea cu instanțele naționale”), punctul 24; și Comunicarea Comisiei privind normele de acces la dosarul Comisiei în cauzele în temeiul articolelor 81 și 82 din Tratatul CE, al articolelor 53, 54 și 57 din Acordul privind SEE și al Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului (JO C 325, 22.12.2005, p. 7) („Comunicarea privind accesul la dosar”), punctul 24. A se vedea, de asemenea, articolele 3 și 9 din Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1) (denumită în continuare „Directiva privind secretele comerciale”).

⁽²⁰⁾ A se vedea, de exemplu, Comunicarea privind accesul la dosar, punctele 17-19, capitolul 11 din Manualul de proceduri al DG Concurență pentru aplicarea articolelor 101 și 102 din TFUE (disponibil la adresa https://ec.europa.eu/competition/antitrust/antitrust_manproc_11_2019_en.pdf) și Orientările privind cererile de confidențialitate în cursul procedurilor antitrust ale Comisiei, punctele 8-17 (disponibile la adresa https://ec.europa.eu/competition/antitrust/business_secrets_en.pdf).

Cu toate acestea, în funcție de circumstanțe, instanțele naționale ar trebui să evalueze din nou confidențialitatea informațiilor în contextul acțiunilor de asigurare a respectării legislației la nivel privat, chiar dacă aceasta ar fi fost stabilită în contextul asigurării respectării legislației UE în materie de concurență la nivel public. De exemplu, este posibil ca părțile la proceduri administrative să depună cereri de confidențialitate față de alte părți la procedurile administrative, dar să fie nevoite să depună cereri diferite față de părțile care solicită divulgarea în fața instanței naționale în proceduri civile. Acest lucru s-ar aplica și terților de la care Comisia sau o autoritate națională în materie de concurență este posibil să fi obținut informații în cursul procedurilor administrative. Din cauza trecerii timpului între diferite proceduri, ar putea fi relevant, de asemenea, ca informațiile să fie evaluate din nou pentru a se stabili dacă și-au pierdut sau nu caracterul confidențial (a se vedea, de asemenea, punctul 22 de mai jos).

⁽²¹⁾ Hotărârea Tribunalului din 30 mai 2006, Bank Austria/Comisia, cauza T-198/03, EU:T:2006:136, punctul 71; Hotărârea Tribunalului din 8 noiembrie 2011, Idromacchine/Comisia, cauza T-88/09, EU:T:2011:641, punctul 45; Hotărârea Tribunalului din 28 ianuarie 2015, Akzo Nobel și alții/Comisia, cauza T-345/12, EU:T:2015:50, punctul 65; și Hotărârea Curții de Justiție din 14 martie 2017, Evonik Degussa/Comisia, cauza C-162/15 P, EU:C:2017:205, punctul 107.

⁽²²⁾ A se vedea, de exemplu, Ordonanța Tribunalului din 19 iunie 1996, NMH Stahlwerke/Comisia, cauzele conexe T-134/94, etc., EU:T:1996:85, punctul 40; Ordonanța Tribunalului din 29 mai 1997, British Steel/Comisia, cauza T-89/96, EU:T:1997:77, punctul 29; Ordonanța Tribunalului din 15 iunie 2006, Deutsche Telekom/Comisia, cauza T-271/03, EU:T:2006:163, punctele 64 și 65; și Ordonanța Tribunalului din 2 martie 2010, Telefónica/Comisia, cauza T-336/07, EU:T:2008:299, punctele 39, 63 și 64; a se vedea, de asemenea, Comunicarea privind accesul la dosar, punctul 23.

prejudiciu grav ⁽²³⁾. În al doilea rând, este necesar să se ia în considerare cât de recente sunt informațiile. Informațiile sensibile din punct de vedere comercial referitoare la o relație de afaceri în curs sau viitoare, planurile de afaceri interne și alte informații comerciale referitoare la viitor ar putea fi considerate, de cele mai multe ori, (cel puțin parțial) informații confidențiale. Cu toate acestea, astfel de informații își pot pierde caracterul confidențial atunci când „și-au pierdut importanța comercială din cauza trecerii timpului” ⁽²⁴⁾.

23. În ceea ce privește cea de a treia condiție, interesele unei părți de a se proteja pe sine sau de a-și proteja reputația împotriva obligării la plata de despăgubiri printr-o hotărâre emisă de o instanță națională ca urmare a participării părții la încălcarea legislației în materie de concurență nu reprezintă interese demne de a fi protejate ⁽²⁵⁾.
24. În sfârșit, secretele comerciale, astfel cum sunt definite în Directiva privind secretele comerciale, trebuie considerate informații confidențiale ⁽²⁶⁾.

C. Cooperarea dintre Comisie și instanțele naționale în contextul divulgării probelor

25. În procedurile civile pentru aplicarea articolelor 101 și 102 din TFUE, o instanță națională poate solicita Comisiei, în temeiul articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului ⁽²⁷⁾, să transmită un aviz privind aspectele referitoare la aplicarea legislației UE în materie de concurență sau orice informații juridice, economice sau procedurale pe care le deține, în conformitate cu principiul cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană ⁽²⁸⁾.
26. În temeiul Directivei privind acțiunile în despăgubire, instanța națională poate dispune, de exemplu, divulgarea unor documente din dosarul Comisiei, dacă nicio altă parte (terță) nu poate furniza, în mod rezonabil, documentele respective ⁽²⁹⁾. În acest sens, este important de reamintit faptul că, astfel cum s-a menționat mai sus, Comisia nu va transmite documente de pe lista neagră sau, dacă procedurile sale nu au fost încheiate, documente de pe lista gri (a se vedea punctul 15 de mai sus) ⁽³⁰⁾.
27. Mai mult, sprijinul oferit de Comisie instanțelor naționale nu trebuie să submineze garanțiile de care beneficiază persoanele fizice și juridice în conformitate cu principiul secretului profesional, în temeiul articolului 339 TFUE și al articolului 28 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 ⁽³¹⁾.

⁽²³⁾ Acest lucru este relevant, de asemenea, în ceea ce privește protecția terților de riscul de represalii din partea unui concurent sau a unui partener comercial, care pot exercita o presiune comercială sau economică foarte mare asupra acestora. A se vedea, de exemplu, Hotărârea Curții de Justiție din 6 aprilie 1995, BPB Industries și British Gypsum/Comisia, cauza C-310/93, EU:C:1995:101, punctele 26 și 27.

⁽²⁴⁾ Informațiile care erau confidențiale, însă datează de cel puțin cinci ani, trebuie considerate istorice, cu excepția cazurilor excepționale în care solicitantul demonstrează că acestea reprezintă totuși un element esențial al poziției comerciale a acestuia sau a unui terț; în acest sens, a se vedea cauza Evonik Degussa/Comisia, citată mai sus, punctul 64; cauza Baumeister, citată mai sus, punctul 54; și Hotărârea Tribunalului din 15 iulie 2015, Pilkington Group Ltd/Comisia, cauza T-462/12, EU:T:2015:508, punctul 58. A se vedea, de asemenea, Comunicarea privind accesul la dosar, punctul 23.

⁽²⁵⁾ Hotărârea Tribunalului din 15 decembrie 2011, CDC Hydrogene Peroxide/Comisia, cauza T-437/08, EU:T:2011:752, punctul 49 [„[...] interesul unei societăți care a participat la o înțelegere de a evita astfel de acțiuni [...] nu constituie un interes demn de a fi protejat, având în vedere în special dreptul oricărei persoane de a solicita repararea prejudiciului pe care i l-a cauzat un comportament care poate restrânge sau denatura concurența (Hotărârea Curții din 20 septembrie 2001, Courage și Crehan, C-453/99, Rec., p. I-6297, punctele 24 și 26, și Hotărârea Curții din 13 iulie 2006, Manfredi și alții, cauzele conexe C-295/04-C-298/04, Rec., p. I-6619, punctele 59 și 61)”. De asemenea, articolul 5 alineatul (5) din Directiva privind acțiunile în despăgubire prevede că interesul întreprinderilor de a evita acțiunile în despăgubire ca urmare a unei încălcări a legislației în materie de concurență nu constituie un interes care trebuie protejat.

⁽²⁶⁾ A se vedea articolul 2 alineatul (1) din Directiva privind secretele comerciale pentru definiția secretului comercial, care trebuie citită în coroborare cu articolul 3 alineatul (2) din aceeași directivă.

⁽²⁷⁾ JO L 1, 4.1.2003, p. 1.

⁽²⁸⁾ Articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003; Comunicare privind cooperarea cu instanțele naționale, punctele 21, 27 și 29; cauza Postbank, citată anterior, punctul 65; a se vedea, de asemenea, Ordonanța Curții de Justiție din 13 iulie 1990, Imm Zwartveld, cauza C-2/88, EU:C:1990:315, punctele 21 și 22. Ar trebui remarcat faptul că, în cazul în care aplicarea consecventă a articolului 101 sau a articolului 102 din TFUE impune acest lucru, Comisia, acționând din oficiu, poate prezenta observații scrise instanțelor din statele membre și, în acest scop, poate solicita instanței competente a statului membru să transmită sau să asigure transmiterea către aceasta a oricărui document necesar pentru evaluarea cazului, a se vedea articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003.

⁽²⁹⁾ A se vedea articolul 6 alineatul (10) din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽³⁰⁾ A se vedea articolul 16 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor 81 și 82 din Tratatul CE, astfel cum a fost modificat (JO L 123, 27.4.2004, p. 18). A se vedea, de asemenea, Comunicarea privind cooperarea cu instanțele naționale, punctul 26, în ceea ce privește refuzul de a transmite informații din cauza unor motive imperative legate de necesitatea de a proteja interesele Uniunii sau de a evita orice fel de perturbare a funcționării și independenței acesteia.

⁽³¹⁾ Cauza Postbank, citată anterior, punctul 90. A se vedea, de asemenea, articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, citată anterior.

28. În cazul în care Comisia consideră că informațiile solicitate de instanța națională pot fi confidențiale în cauza pe care o are pe rol, aceasta va întreba instanța națională dacă poate și se obligă să garanteze protecția informațiilor confidențiale înainte de a le transmite ⁽³²⁾. Ulterior, instanța națională ar trebui să garanteze în mod efectiv protecția adecvată a informațiilor confidențiale deținute de persoanele juridice sau fizice de la care Comisia a obținut informațiile respective ⁽³³⁾.
29. În cazul în care instanța națională oferă o garanție că va proteja informațiile confidențiale, Comisia va transmite informațiile solicitate. Instanța națională poate ulterior să divulge informațiile în cadrul unor proceduri naționale, aplicând măsurile de protecție a confidențialității informațiilor comunicate Comisiei și luând în considerare eventualele observații transmise în acest sens de Comisie.

III. MĂSURI DE PROTECȚIE A INFORMAȚIILOR CONFIDENȚIALE

A. Introducere

30. Atunci când sunt divulgate probe care conțin informații confidențiale, ar trebui introduse măsuri pentru protejarea unor astfel de informații. De exemplu, Directiva privind acțiunile în despăgubire face referire la câteva măsuri, cum ar fi posibilitatea de a edita documentele, de a desfășura ședințele de judecată cu ușile închise, de a restricționa cercul de persoane care au dreptul să vadă probele și de a solicita experților să prezinte sinteze ale informațiilor sub formă agregată sau într-o altă formă neconfidențială ⁽³⁴⁾.
31. Bineînțeles, alegerea măsurii utilizate pentru a proteja informațiile confidențiale atunci când se dispune divulgarea va depinde de normele de procedură naționale specifice, inclusiv de existența anumitor măsuri. De asemenea, instanțele naționale pot solicita ca părțile să ajungă la un acord cu privire la măsurile de protecție a informațiilor confidențiale.
32. Instanțele naționale decid cu privire la cea mai eficace măsură sau combinație de măsuri pentru a proteja confidențialitatea de la caz la caz. Alegerea ar putea depinde de numeroși factori, cum ar fi, printre altele:
- (i) caracterul și valoarea comercială/financiară/strategică a informațiilor care fac obiectul divulgării (de exemplu, numele clienților, prețurile, structura costurilor, marjele de profit etc.), precum și faptul dacă, în scopul exercitării drepturilor părții care solicită divulgarea, accesul la astfel de informații poate sau nu să fie acordat sub formă agregată sau anonimată;
  - (ii) amploarea divulgării solicitate (și anume, volumul sau numărul de documente care trebuie divulgate);
  - (iii) numărul părților vizate de litigiu și de divulgare. Anumite măsuri pentru protecția confidențialității ar putea fi mai eficace decât altele, iar aceasta depinde de faptul dacă există mai mult de o parte care solicită și/sau o parte care divulgă informațiile;
  - (iv) relația dintre părți (de exemplu, dacă partea care divulgă informațiile este sau nu un concurent direct al părții care solicită divulgarea ⁽³⁵⁾, dacă părțile au sau nu o relație de aprovizionare în desfășurare etc.);

⁽³²⁾ Comunicare privind cooperarea cu instanțele naționale, punctul 25.

⁽³³⁾ A se vedea punctul 12 din Comunicarea Comisiei din 22 decembrie 2014, urmare a unei solicitări în temeiul articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat, cauza Secretarul de Stat pentru Sănătate și alții/Servier Laboratories Limited și alții, C(2014) 10264 final, disponibilă la adresa http://ec.europa.eu/competition/court/confidentiality_rings_final_opinion_en.pdf

⁽³⁴⁾ A se vedea considerentul 18 din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

⁽³⁵⁾ De exemplu, dacă părțile se află în relație de concurență directă, măsura aleasă trebuie să asigure că modalitatea în care informațiile sunt divulgate nu le va permite părților să coluzioneze sau nu îi va oferi un avantaj concurențial părții care solicită divulgarea.

- (v) dacă informațiile care urmează să fie divulgate provin de la terți. Drepturile terților în procedurile civile în ceea ce privește protecția informațiilor confidențiale ale acestora trebuie, de asemenea, să fie luate în considerare ⁽³⁶⁾. Este posibil ca partea care divulgă informațiile să dețină documente ale terților care sunt confidențiale în raport cu partea care solicită divulgarea sau cu alte părți la procedură ⁽³⁷⁾;
- (vi) cercul de persoane cărora le este permis accesul la informații (și anume, dacă divulgarea ar trebui acordată doar reprezentanților externi sau dacă părții care solicită divulgarea – reprezentanților societății – i s-ar permite, de asemenea, accesul la informații);
- (vii) riscul de divulgare neintenționată;
- (viii) capacitatea instanței de a proteja informațiile confidențiale pe durata procedurilor civile și chiar după încheierea acestora; instanțele naționale pot conchide că, pentru a proteja eficace informațiile confidențiale, nu va fi de ajuns o singură măsură și ar putea fi necesară adoptarea altor măsuri pe durata procedurilor și
- (ix) orice alte constrângeri sau sarcini administrative ⁽³⁸⁾ aferente divulgării, cum ar fi costuri ridicate sau etape administrative suplimentare pentru sistemul judiciar național ⁽³⁹⁾, costuri pentru părți, eventuale întârzieri în ceea ce privește procedurile etc.
33. Pentru a evita ca părțile să utilizeze documente confidențiale în afara procedurii în care au fost comunicate, este important ca instanțele naționale să poată impune sancțiuni disuasive pentru nerespectarea obligațiilor de protecție a informațiilor confidențiale ⁽⁴⁰⁾. Alegerea celei (celor) mai eficace măsuri pentru protejarea informațiilor confidențiale poate depinde de existența și de capacitatea de a impune și a asigura respectarea unor sancțiuni pentru nerespectarea sau pentru refuzul de a respecta o astfel de măsură (măsuri). Pentru acțiunile în despăgubire, în conformitate cu articolul 8 din Directiva privind acțiunile în despăgubire, instanțele naționale trebuie să poată impune efectiv sancțiuni părților, terților și consilierilor lor juridici în cazul nerespectării sau refuzului de a respecta obligațiile impuse de o instanță națională în vederea protejării informațiilor confidențiale ⁽⁴¹⁾.
34. Caracterul și domeniul de aplicare precis al sancțiunilor vor depinde de normele naționale. În temeiul Directivei privind acțiunile în despăgubire, sancțiunile, printre altele, pentru nerespectarea unui ordin de divulgare sau a obligațiilor impuse de o instanță națională în scopul protejării informațiilor confidențiale includ posibilitatea de a formula concluzii nefavorabile părții, precum și posibilitatea de a dispune plata cheltuielilor de judecată ⁽⁴²⁾. Consilierii juridici sau experții externi pot, de asemenea, să facă obiectul unor sancțiuni disciplinare din partea asociațiilor profesionale ale acestora (de exemplu, suspendare, amenzi etc.).
35. În concluzie, alegerea unei (unor) măsuri pentru protejarea informațiilor confidențiale ar putea necesita o evaluare cuprinzătoare a mai multor factori. Pentru a le oferi asistență instanțelor naționale în ceea ce privește această evaluare, prezenta comunicare oferă o imagine de ansamblu asupra celor mai comune măsuri care, sub rezerva disponibilității lor în temeiul normelor de procedură ale statelor membre, pot fi utilizate pentru protejarea informațiilor confidențiale, precum și asupra considerentelor relevante în ceea ce privește eficacitatea acestora.

⁽³⁶⁾ A se vedea, în special, articolul 5 alineatul (7) din Directiva privind acțiunile în despăgubire („Statele membre se asigură că persoanelor cărora li se solicită divulgarea li se oferă posibilitatea de a fi audiate înainte ca o instanță națională să dispună divulgarea [...]”).

⁽³⁷⁾ Este posibil ca partea care divulgă informațiile să nu fie neapărat partea de la care provin informațiile. De exemplu, este posibil ca una dintre părți să fi avut acces la informații provenind de la terți în cadrul procedurilor administrative înaintea Comisiei sau a unei autorități naționale de concurență. Accesul la informații nu dă dreptul părții respective să divulge în continuare informațiile confidențiale ale unui terț. De exemplu, în ceea ce privește versiunile neconfidențiale ale documentelor referitoare la un proces de colectare a datelor care a fost pregătit special în scopul accesului la dosar, a se vedea avizul Comisiei din 29 octombrie 2015, în ceea ce privește aplicarea articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat, cauza Lanțul de supermarket-uri Sainsbury's Ltd/Mastercard Incorporated și alții [C(2015) 7682 final], punctul 23, în care Comisia a afirmat că nu a fost necesară adoptarea unei poziții cu privire la caracterul confidențial al informațiilor în raport cu alte părți, ci că terții care au furnizat informațiile ar putea obiecta la schimbul de informații cu reclamantul. În avizul respectiv s-a concluzionat că „[...] ,faptul că societatea Mastercard ar putea fi mulțumită de anumite aranjamente făcute, precum un cerc de confidențialitate, nu ar satisface neapărat terții care au prezentat informațiile”. Avizul este disponibil la adresa http://ec.europa.eu/competition/court/sainsbury_opinion_en.pdf

⁽³⁸⁾ A se vedea punctele 6 și 10 de mai sus.

⁽³⁹⁾ Protecția informațiilor confidențiale în contextul cererilor de divulgare poate necesita modificarea funcționării obișnuite a procedurilor logistice sau chiar telematice ale instanței, sau instituirea unor proceduri ad-hoc de la caz la caz, în limita dreptului procedural național aplicabil.

⁽⁴⁰⁾ A se vedea, de exemplu, articolul 16 din Directiva privind secretele comerciale, care prevede posibilitatea de a impune sancțiuni oricărei persoane care nu respectă sau care refuză să respecte măsurile impuse în vederea menținerii caracterului confidențial al secretelor comerciale pe parcursul acțiunilor în instanță.

⁽⁴¹⁾ A se vedea, de asemenea, considerentul 33 din Directiva privind acțiunile în despăgubire. Recurgerea la sancțiuni este un aspect esențial având în vedere faptul că, în majoritatea cazurilor, instanțele naționale ar putea să nu fie în măsură să exercite supravegherea în timp real a respectării, de către părți, a normelor ordinului de divulgare, în special în cazul unui cerc de confidențialitate.

⁽⁴²⁾ Articolul 8 alineatul (2) din Directiva privind acțiunile în despăgubire.

B. Expurgare

36. Instanțele naționale pot lua în considerare opțiunea de a dispune ca partea care divulgă informațiile să editeze copii ale documentelor prin înlăturarea informațiilor confidențiale. Această procedură este cunoscută sub denumirea de expurgare.
37. Este posibil ca expurgarea să presupună înlocuirea fiecărei informații confidențiale cu date anonimizate sau cu cifre agregate, înlocuirea alineatelor eliminate cu sinteze neconfidențiale informative sau pertinente sau chiar acoperirea cu negru în totalitate a unor părți ale documentelor care conțin informații confidențiale.
38. Părților care divulgă informațiile li se solicită să limiteze expurgarea pentru a cuprinde doar strictul necesar în vederea protejării intereselor persoanelor de la care provin informațiile (de exemplu, terții). Expurgarea limitată a anumitor informații confidențiale ar putea fi de ajuns pentru a proteja toate informațiile confidențiale dintr-un singur document sau din mai multe documente. De exemplu, în funcție de circumstanțele cauzei, expurgarea numelor clienților, însă neexpurgarea cantităților respective de produse furnizate acestora ar putea fi o măsură suficientă pentru a proteja confidențialitatea ⁽⁴³⁾.
39. Este posibil ca expurgarea informațiilor confidențiale fără a le înlocui cu un text neconfidențial să nu atingă echilibrul corect între dreptul unei părți de a-și proteja informațiile confidențiale și dreptul părții care solicită accesul la probe de a-și susține cererea sau apărarea. Este posibil ca expurgările aplicate unor pagini sau secțiuni întregi ale documentelor sau aplicate în întregime unor anexe să fie considerate excesive și să nu fie acceptabile în scopul procedurilor.

B.1. Expurgarea ca mijloc eficace de protecție a confidențialității

40. Expurgarea poate fi o metodă eficace de protecție a informațiilor confidențiale atunci când, în pofida înlocuirii informațiilor confidențiale cu text neconfidențial, documentele și informațiile divulgate rămân pertinente și adecvate pentru exercitarea drepturilor părții care solicită divulgarea.
41. Prin urmare, măsura expurgării poate fi deosebit de eficace dacă informațiile confidențiale vizează date sau cifre de piață (de exemplu, cifra de afaceri, profiturile, cotele de piață etc.) care pot fi înlocuite cu intervale reprezentative sau dacă datele calitative pot fi sintetizate într-o manieră pertinentă.
42. Expurgarea poate fi, de asemenea, o măsură eficace pentru protejarea informațiilor confidențiale atunci când volumul informațiilor confidențiale care fac obiectul divulgării este limitat. În cazul în care este necesară expurgarea unui număr foarte mare de documente, în funcție de circumstanțele cazului, alte măsuri pentru protejarea informațiilor confidențiale (de exemplu, cercul de confidențialitate etc.) pot fi considerate mai adecvate, luându-se în considerare durata, costurile și resursele necesare pentru a elabora versiuni neconfidențiale.
43. În sfârșit, expurgarea informațiilor confidențiale de la terți poate fi, de asemenea, o măsură utilă în cazurile în care partea care divulgă informațiile ar putea deține informații de la terți care este posibil să nu fie confidențiale pentru această parte, însă ar putea fi confidențiale pentru partea care solicită divulgarea ⁽⁴⁴⁾. De exemplu, acest lucru ar putea fi valabil dacă partea solicitantă care ar obține accesul la informații și terțul sunt concurenți. În astfel de cazuri, ar putea fi necesar ca partea care divulgă informațiile să solicite opinia părții terțe cu privire la informațiile care sunt confidențiale sau, în caz contrar, să obțină acordul părții terțe cu privire la o propunere de expurgare.
44. Cu toate acestea, instanțele naționale ar putea considera că expurgarea este o măsură mai puțin eficientă în cazurile în care cererea include un număr mare de documente ale terților, întrucât procesul de concertare cu terții în acest sens ar putea spori gradul de complexitate al sarcinii.

⁽⁴³⁾ Accesibilitatea informațiilor privind volumele furnizate ar putea fi esențială în vederea cuantificării prejudiciului suferit la nivelul inferior al lanțului de aprovizionare (și anume, de clienții indirecti).

⁽⁴⁴⁾ Aceasta se poate întâmpla deoarece documentele terților nu includ informații confidențiale în raport cu partea care divulgă informațiile sau partea care divulgă informațiile a avut deja acces la o versiune neconfidențială a documentelor, în care informațiile considerate confidențiale în raport cu partea care divulgă informațiile fuseseră expurgate anterior.

B.2. Expurgarea informațiilor confidențiale

45. În funcție de diferitele norme de procedură, instanțele naționale pot fi mai mult sau mai puțin implicate activ în procesul de expurgare. Instanțele naționale pot supraveghea și controla procesul de expurgare și pot constitui interlocutorul pentru părți și terți. În mod alternativ, părțile ar putea fi principalele responsabile de asigurarea elaborării versiunilor neconfidențiale și/sau de obținerea acordului terților cu privire la propunerile de expurgare.
46. În orice caz, pentru a gestiona procesul de elaborare a versiunilor neconfidențiale, ar putea fi util pentru instanțele naționale să emită orientări generale adresate părților și/sau orientări specifice cauzei pentru procedurile pendinte înaintea acestora, dacă acest lucru este posibil în temeiul normelor naționale de procedură. Astfel de orientări ar putea fi importante pentru stabilirea procedurii pe care instanțele se pot aștepta ca părțile să o urmeze atunci când elaborează versiuni neconfidențiale.
47. În vederea unei gestionări eficiente a cererilor de expurgare, instanțele naționale le pot solicita părților ⁽⁴⁵⁾:
- (i) să marcheze toate informațiile confidențiale din documentele confidențiale originale cu paranteze pătrate și acestea să fie evidențiate astfel încât să rămână lizibile înainte de a se lua o decizie cu privire la elementele care ar trebui expurgate ⁽⁴⁶⁾;
  - (ii) să elaboreze un proiect de listă cu toate informațiile propuse spre expurgare (fiecare cuvânt, datele, alineatul și/sau secțiunea care trebuie expurgate);
  - (iii) pentru fiecare expurgare propusă, să prezinte motivele specifice pentru care informațiile ar trebui să beneficieze de tratament confidențial;
  - (iv) să înlocuiască informațiile expurgate cu o sinteză neconfidențială informativă și pertinentă a informațiilor expurgate ⁽⁴⁷⁾. Simple indicații precum „secret de afaceri”, „confidențial” sau „informații confidențiale” sunt în general insuficiente. Atunci când se expurgă date cantitative (de exemplu, vânzări, cifra de afaceri, profituri, cote de piață, prețuri etc.), pot fi utilizate intervale relevante sau cifre agregate. De exemplu, în cazul datelor privind vânzările și/sau cifra de afaceri, s-ar putea ca intervalele mai mari de 20 % din cifra exactă să nu fie relevante; la fel, în funcție de circumstanțele cauzei pe rol în fața instanței, în cazul cotelor de piață este posibil, de asemenea, ca intervalele mai mari de 5 % să nu fie relevante ⁽⁴⁸⁾;
  - (v) să prezinte versiuni neconfidențiale ale documentelor în cauză care reflectă structura și formatul versiunilor confidențiale. În special, informațiile din documentul original precum titlurile sau antetele, numerele paginilor și ordinea alineatelor vor rămâne nemodificate, astfel încât persoana care citește documentul să poată înțelege amploarea expurgărilor și impactul acestora asupra capacității de înțelegere a informațiilor, odată divulgate;
  - (vi) să se asigure că versiunile neconfidențiale prezentate sunt fiabile din punct de vedere tehnic și că informațiile expurgate nu pot fi descoperite prin niciun fel de mijloc, inclusiv prin utilizarea instrumentelor criminalistice.
48. Odată ce părțile depun cererile de expurgare sau ajung la un acord asupra unei propuneri de expurgare, va rămâne la latitudinea instanței naționale să decidă dacă expurgările propuse sunt sau nu acceptabile.
49. După expurgare, versiunile neconfidențiale ale documentelor originale pot fi utilizate pe parcursul procedurilor civile și nicio protecție suplimentară nu va mai fi necesară.

⁽⁴⁵⁾ Pentru inspirație, a se vedea Comunicarea privind accesul la dosar, punctele 35-38; Orientări privind cererile de confidențialitate în timpul procedurilor antitrust ale Comisiei, punctele 18-26, disponibile la adresa https://ec.europa.eu/competition/antitrust/business_secrets_en.pdf, și documentul de orientare informal al DG Concurență privind cererile de confidențialitate, disponibil la adresa https://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_en.pdf

⁽⁴⁶⁾ De exemplu, un sistem de codificare cromatică ar putea fi utilizat pentru a indica partea care deține informațiile confidențiale sau dacă se referă la informații ale terților.

⁽⁴⁷⁾ A se vedea, cu titlu de exemplu, articolul 103 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

⁽⁴⁸⁾ Pentru intervale pe vânzări, date privind cifra de afaceri și cote de piață, a se vedea punctul 22 din Orientările privind cererile de confidențialitate în cursul procedurilor antitrust ale Comisiei, disponibile la adresa https://ec.europa.eu/competition/antitrust/business_secrets_en.pdf

C. Cercuri de confidențialitate

50. Un cerc de confidențialitate este o măsură de divulgare prin care partea care divulgă informații pune anumite categorii de informații, inclusiv informații confidențiale, numai la dispoziția unor categorii definite de persoane ⁽⁴⁹⁾.

C.1. Cercuri de confidențialitate ca mijloc eficace de protecție a confidențialității

51. Cercurile de confidențialitate pot constitui o măsură eficace utilizată de instanțele naționale pentru a proteja confidențialitatea în diverse circumstanțe.
52. În primul rând, cercurile de confidențialitate pot fi eficace pentru a asigura divulgarea de date cantitative (de exemplu venituri, prețuri, marje, etc.) ⁽⁵⁰⁾ sau informații comerciale foarte strategice care, deși sunt relevante pentru cererea părții, sunt foarte dificil de sintetizat într-un mod corespunzător ⁽⁵¹⁾ sau nu pot fi divulgate fără riscul de a fi expurgate excesiv ⁽⁵²⁾ și, astfel, fără a-și pierde valoarea probatorie.
53. În al doilea rând, cercurile de confidențialitate pot facilita economii procedurale și eficiența din punct de vedere al costurilor în special atunci când numărul documentelor solicitate este mare și toate documentele sunt plasate în întregime în cercul de confidențialitate (și anume, în versiunea originală, fără expurgare). În practică, părțile pot să nu fie de acord să divulge versiuni neexpurgate ale anumitor documente din cadrul cercului de confidențialitate și pot să aibă în continuare obligația de a pregăti versiuni confidențiale și neconfidențiale ale unor documente. Cu toate acestea, chiar și în astfel de cazuri, cercurile de confidențialitate pot reduce necesitatea discuțiilor între părți privind confidențialitatea și, prin urmare, întârzierile potențiale.
54. În al treilea rând, cercurile de confidențialitate pot fi organizate electronic (de exemplu, divulgarea electronică). Prin urmare, cercurile de confidențialitate nu necesită neapărat transmiterea fizică a informațiilor sau prezența fizică a membrilor cercului într-un anumit loc.
55. Cercurile de confidențialitate pot contribui la stabilirea unui echilibru între necesitatea de divulgare și obligația de a proteja informațiile confidențiale ⁽⁵³⁾. Prin divulgarea documentelor în cadrul unui cerc de confidențialitate, informațiile confidențiale relevante sunt divulgate efectiv, însă eventualul prejudiciu cauzat de divulgare este controlat sau redus la minim prin permiterea accesului la informații unui cerc limitat de persoane, în funcție de diferitele circumstanțe ale cauzei (de exemplu, natura documentelor, relația dintre părți, alcătuirea cercului, documentele terților etc.).

⁽⁴⁹⁾ În funcție de jurisdicție, această măsură de divulgare este numită, de asemenea, cluburi de confidențialitate sau camere de date. Acest tip de măsură poate fi utilizat, de asemenea, în cadrul procedurilor administrative. Pentru procedurile Comisiei, a se vedea Comunicarea Comisiei privind cele mai bune practici de desfășurare a procedurilor inițiate în aplicarea articolelor 101 și 102 din TFUE (JO C 308, 20.10.2011, p. 6) și punctele 96 și 97; pentru camere de date, a se vedea punctul 9 din Cele mai bune practici privind divulgarea informațiilor în camerele de date în cadrul procedurilor în temeiul articolelor 101 și 102 din TFUE și în temeiul Regulamentului UE privind concentrările economice, disponibile la adresa http://ec.europa.eu/competition/mergers/legislation/disclosure_information_data_rooms_en.pdf Pentru cercuri de confidențialitate, a se vedea Orientările cu privire la utilizarea cercurilor de confidențialitate în cadrul procedurilor Comisiei, disponibile la adresa http://ec.europa.eu/competition/antitrust/conf_rings.pdf

⁽⁵⁰⁾ A se vedea Orientările privind transferul, citate mai sus, punctul 43.

⁽⁵¹⁾ A se vedea, de exemplu, Raportul OCDE din 5 octombrie 2011 cu privire la echitatea procedurală: aspecte legate de transparență în cadrul procedurilor civile și administrative pentru asigurarea respectării normelor, p. 12, disponibil la adresa www.oecd.org/competition/mergers/48825133.pdf; a se vedea, de asemenea, Nota de definire privind transparența și echitatea procedurală drept temă pe termen lung pentru perioada 2019-2020, 6-8 iunie 2018, Centrul de conferințe OCDE, p. 4 și 5, disponibilă la adresa [www.oecd.org/officialdocuments/publicdisplaydocumentpdf/?cote=DAF/COMP/WD\(2018\)6&docLanguage=En](http://www.oecd.org/officialdocuments/publicdisplaydocumentpdf/?cote=DAF/COMP/WD(2018)6&docLanguage=En)

⁽⁵²⁾ De exemplu, în ceea ce privește datele colectate de contractanții externi de la participanții la un sondaj efectuat de Comisie, în Avizul său în cauza Sainsbury's Supermarkets Ltd/MasterCard Incorporated și alții, citată mai sus, punctul 21, Comisia a concluzionat că informațiile nu puteau fi anonimizate astfel încât să se respecte pe deplin interesele legitime ale furnizorilor de date în ceea ce privește protecția informațiilor confidențiale ale acestora.

⁽⁵³⁾ În acest sens, a se vedea divulgarea în cadrul unui cerc de confidențialitate dispusă de Tribunal în Hotărârea din 14 martie 2014, Cementos Portland Valderrivas, SA/Comisia, cauza T-296/11, EU:T:2014:121 punctul 24: „[...] în vederea apropiării principiului contradictorialității de caracteristicile etapei preliminare de investigare a procedurii, atunci când întreprinderea vizată nu are nici dreptul de a fi informată cu privire la probele esențiale invocate de Comisie, nici dreptul de acces la fișier, dispoziția din 14 mai 2013 a limitat analiza informațiilor furnizate de Comisie avocaților solicitantului și a dispus ca analiza respectivă să fie condiționată de luarea unui angajament de confidențialitate de către aceștia.”

56. Cu toate acestea, atunci când se analizează dacă și în ce măsură probele ar trebui plasate într-un cerc de confidențialitate, instanțele naționale pot acorda importanță faptului că informațiile plasate într-un cerc de confidențialitate pot limita măsura în care acestea pot fi accesibile și/sau utilizate în etapele ulterioare ale procedurii (de exemplu, ședințe de judecată, publicare etc.). De asemenea, instanțele naționale pot să ia în considerare relevanța necesității în continuare a versiunilor neconfidențiale ale documentelor și, în caz afirmativ, numărul documentelor care, în orice caz, ar trebui expurgate.

C.2. Organizarea unui cerc de confidențialitate

57. În cazul în care o instanță națională consideră că un cerc de confidențialitate este o măsură eficace de divulgare într-o anumită cauză, aceasta poate, printr-un ordin judecătoresc, să decidă asupra mai multor aspecte relevante, cum ar fi (a) informațiile care urmează să fie furnizate în cadrul unui cerc de confidențialitate; (b) compoziția cercului de confidențialitate; (c) angajamente de confidențialitate care urmează să fie asumate de către părți; și (d) organizarea logistică a cercului de confidențialitate. Anumite aspecte pot fi deja stabilite prin norme procedurale naționale sau prin orientări generale emise de instanța națională ⁽⁵⁴⁾.

(a) Identificarea informațiilor accesibile în cadrul cercului de confidențialitate

58. Orice cerc de confidențialitate stabilit prin ordonanța unei instanțe naționale identifică, de regulă, categoriile de informații sau elementele de probă specifice care ar trebui incluse în cercul de confidențialitate. În practică, părțile pot conveni sau pot fi invitate de către instanță să convină asupra documentelor sau informațiilor care ar trebui incluse în cercul de confidențialitate înainte ca instanța să emită ordonanța.

(b) Compoziția cercului de confidențialitate

59. După examinarea observațiilor părților, fie în scris, fie în cadrul unei audieri sau cu acordul părților, instanța poate dispune cine vor fi membrii unui cerc de confidențialitate, precum și drepturile de acces ale membrilor ⁽⁵⁵⁾.
60. Membrii cercului de confidențialitate pot fi persoanele care vor avea dreptul de a examina documente în cadrul cercului de confidențialitate. Decizia în ceea ce privește alcătuirea cercului de confidențialitate va depinde de circumstanțele cauzei, în special de natura informațiilor vizate de cererea de divulgare.
61. Membrii cercului de confidențialitate pot include de la consultanți externi ai părților (de exemplu, consilieri juridici externi sau alți consultanți) până la consilieri juridici interni și/sau alți reprezentanți ai societății. În funcție de normele naționale și de circumstanțele specifice ale cauzei, cercurile de confidențialitate pot fi formate doar din consultanți externi sau dintr-o combinație de consultanți externi și interni.

Consultanții externi

62. Consultanții externi pot include consilieri juridici și alți consultanți sau experți precum contabili, economiști, consilieri financiari sau auditori, în funcție de necesitățile cauzei respective.
63. Sub rezerva relației dintre părțile care solicită informații și părțile care divulgă informațiile, precum și a informațiilor care urmează să fie comunicate, instanța poate considera necesară limitarea accesului la cercul de confidențialitate pentru consultanții care nu sunt implicați în procesele decizionale ale societăților pe care le reprezintă ⁽⁵⁶⁾. Acest lucru este adesea valabil pentru consultanții externi.

⁽⁵⁴⁾ Pentru un exemplu de măsuri de organizare a procedurii, a se vedea normele de practică pentru punerea în aplicare a normelor de procedură ale Tribunalului adoptate de Tribunal, în special secțiunea VI care vizează confidențialitatea (JO L 152, 18.6.2015, p. 1). De exemplu, pentru normele privind cercurile de confidențialitate și normele privind camera de date utilizate în scopul procedurilor administrative ale Comisiei, a se vedea secțiunea 4.3 din Cele mai bune practici privind divulgarea de informații în cadrul procedurilor camerei de date în temeiul articolelor 101 și 102 din TFUE și în temeiul Regulamentului UE privind concentrările economice, citat mai sus; anexa A la Cele mai bune practici, normele standard privind camera de date (pentru divulgarea de informații confidențiale doar consultantului extern), disponibile la adresa https://ec.europa.eu/competition/antitrust/data_room_rules_en.pdf; și Orientările privind utilizarea cercurilor de confidențialitate, în special secțiunea 5 referitoare la acordul de divulgare negociat, citate anterior.

⁽⁵⁵⁾ Decizia cu privire la alcătuirea cercului de confidențialitate poate, de asemenea, să definească numărul maxim de membri alocați fiecărei părți.

⁽⁵⁶⁾ A se vedea considerentul 18 din Directiva privind acțiunile în despăgubire („restricționarea cercului de persoane care au dreptul să vadă probele”).

64. Spre deosebire de consultanții externi, consilierii juridici interni sau reprezentanții societății pot deservi societatea în mai multe funcții ale societății și pot fi adesea implicați, direct sau indirect, în procesul decizional strategic al societății. Prin urmare, în anumite circumstanțe, poate exista riscul ca respectiva consiliere juridică sau strategică a consilierului juridic intern pentru conducerea societății să fie influențată de accesul la anumite informații confidențiale în cadrul cercului de confidențialitate. Acesta ar putea fi cazul, de exemplu, atunci când părțile la procedurile civile sunt concurenți existenți sau potențiali, iar accesul la informații sensibile din punct de vedere comercial sau strategice le-ar putea oferi un avantaj concurențial nejustificat; când părțile se află într-o relație de furnizare; sau când informațiile care urmează a fi divulgate includ acorduri care încă sunt în vigoare.
65. Atunci când decid dacă să limiteze accesul numai la consultanții externi, instanțele naționale pot considera relevantă natura informațiilor și pot lua în considerare dacă un astfel de acces restricționat permite părților să își exercite în mod efectiv drepturile în cadrul unei proceduri judiciare, astfel cum este recunoscută în dreptul Uniunii ⁽⁵⁷⁾ și în dreptul național.

Consilieri juridici interni și/sau alți reprezentanți ai societății

66. Pot exista circumstanțe în care instanța națională poate stabili că este oportun ca reprezentanții societății și/sau consilierii juridici interni (de exemplu, conducerea sau alți membri ai personalului ⁽⁵⁸⁾) să aibă acces la cercurile de confidențialitate. Accesul consilierilor juridici interni și/sau al reprezentanților societății este evaluat de la caz la caz și poate depinde de gradul de apropiere al persoanelor sugerate de către părți de afacerea, domeniul de activitate sau activitatea operațională vizată de cerere, sau de alte împrejurări de fapt.
67. Un astfel de acces poate fi acordat atunci când (toate sau o parte din) informațiile confidențiale respective sunt considerate a fi mai puțin sensibile din punct de vedere comercial sau când divulgarea către angajații societății nu este susceptibilă să producă prejudicii din cauza, de exemplu, a relației dintre părți.
68. Accesul la anumite informații pentru consilierul juridic intern și/sau alți reprezentanți ai societății poate fi acordat, de asemenea, la cererea motivată a părților ⁽⁵⁹⁾, în general în cazul în care consilierului juridic extern care a avut acces la informații consideră că nu poate reprezenta în mod adecvat interesele clientului său fără ca anumite informații să îi fie divulgate clientului. De exemplu, acest lucru este valabil atunci când consilierul juridic extern nu este în măsură să judece acuratețea sau relevanța informațiilor pentru cererea părții, sau când informațiile sunt foarte tehnice ori specifice produsului/serviciului și necesită cunoștințe aferente sectorului sau industriei pentru a se realiza o evaluare a pertinentei ⁽⁶⁰⁾.
69. Mai mult, în ordinea juridică a unor state membre poate fi posibil, în anumite situații, să se solicite permisiunea instanței naționale pentru a partaja anumite informații cu reprezentanții societății sau consilierii juridici interni fără a le permite persoanelor respective să devină membri ai cercului de confidențialitate.

Drepturi de acces

70. În cazul în care cercul de confidențialitate este alcătuit dintr-o combinație de consilieri externi și consilieri juridici interni și/sau reprezentanți ai societății, este posibil ca toți membrii cercului să aibă acces la toate informațiile divulgate în cadrul cercului sau să fie acordate drepturi de acces diferite.
71. De asemenea, cercurile de confidențialitate pot fi alcătuite din două niveluri de acces: un nivel interior al cercului alcătuit din consilieri legali externi și/sau alți consilieri externi care au dreptul de acces la cele mai sensibile informații; și un nivel exterior al cercului alcătuit din consilieri juridici interni și/sau reprezentanți ai societății care au dreptul de acces la celelalte informații confidențiale.

⁽⁵⁷⁾ A se vedea, de exemplu, articolul 9 alineatul (2) din Directiva privind secretele comerciale.

⁽⁵⁸⁾ De exemplu, persoanele angajate în slujba părții solicitante prin contracte de muncă sau prin alte tipuri de acorduri privind serviciile sau contractuale.

⁽⁵⁹⁾ A se vedea, de asemenea, Comunicarea privind accesul la dosar, citată mai sus, punctul 47, pentru inspirație.

⁽⁶⁰⁾ În litigiile legate de divulgarea secretelor comerciale, articolul 9 alineatul (2) din Directiva privind secretele comerciale prevede că cercul restrâns de persoane care beneficiază de dreptul de acces la probe este alcătuit din cel puțin o persoană fizică din cadrul fiecărei părți. Această cerință este limitată la (presupuse) secrete comerciale.

72. Pe baza unei cereri justificate a părții care divulgă informațiile, instanța poate, în funcție de procedurile naționale, să impună, de asemenea, restricții specifice în ceea ce privește accesul anumitor membri ai cercului de confidențialitate la documente specifice.
73. Este posibil ca accesul la cercurile de confidențialitate să fie acordat, de asemenea, personalului administrativ și/sau auxiliar (inclusiv, de exemplu, furnizori externi de servicii tehnice electronice de asistență în ceea ce privește divulgarea electronică sau de sprijin în caz de litigii), sub supravegherea altor persoane identificate în cadrul cercului și în baza aceluiași obligații în materie de confidențialitate.
74. În sfârșit, odată ce instanța a luat o decizie cu privire la alcătuirea cercului de confidențialitate, poate fi oportun ca aceasta să identifice fiecare persoană după nume, rol sau funcție și relația cu părțile ⁽⁶¹⁾. Instanța poate, de asemenea, să identifice membrii personalului instanței care vor fi prezenți sau care pot accesa cercul împreună cu părțile sau în orice alt moment, în cazul cercurilor de confidențialitate la un amplasament fizic.

(c) *Angajamente în scris ale membrilor cercului de confidențialitate*

75. Instanța poate solicita ca membrii cercului de confidențialitate să depună angajamente în scris în fața instanței. Aceste angajamente ar avea ca obiect obligațiile care le revin în ceea ce privește accesul la cercul de confidențialitate și în special tratamentul confidențial al anumitor informații cuprinse în cercul de confidențialitate ⁽⁶²⁾.
76. Astfel de angajamente pot viza, printre altele, îndatorirea de a nu divulga informații confidențiale niciunei persoane care nu se numără printre cele prezentate de instanță drept membri ai cercului de confidențialitate fără consimțământul expres al instanței; obligația de a utiliza informațiile confidențiale doar în scopul procedurilor civile în cadrul cărora a fost emis ordinul de divulgare; obligația de a asigura custodia corespunzătoare a informațiilor; obligația de a adopta orice măsuri necesare în circumstanțele respective pentru a împiedica accesul neautorizat; obligația de a nu copia, imprima, descărca, reproduce în alt mod, transmite sau comunica documentele accesate; obligația de a înapoia sau a distruge orice copii ale documentelor care conțin informații confidențiale; obligația de a face documentele inaccesibile persoanelor identificate, de pe orice calculator sau dispozitiv după o anumită dată etc.
77. În cazurile în care instanța permite accesul la cercul de confidențialitate doar pentru consultanți externi, aceasta le poate impune obligația de a nu divulga clienților informațiile confidențiale. Acest aspect poate avea o relevanță semnificativă în jurisdicțiile în care consilierii juridici externi sunt obligați, în temeiul normelor deontologice ale baroului sau al altor norme, să partajeze informațiile cu clienții lor ⁽⁶³⁾. În acest scop, în cazul în care părțile sunt de acord cu astfel de restricții în scopul cercului de confidențialitate, acestea ar putea fi nevoite să îi elibereze în mod expres pe consilierii juridici externi care sunt membri ai unui cerc de confidențialitate (și, eventual, firma de avocatură a acestora) de obligația de a le divulga informații incluse în cercul de confidențialitate ⁽⁶⁴⁾.
78. În plus, în cazul în care consilierii juridici interni sau reprezentanții societății participă în cadrul unui cerc de confidențialitate, acestora li se pot impune cerințe suplimentare. De exemplu, instanța națională poate considera oportun să dispună ca, pentru o perioadă limitată, angajatul respectiv să nu lucreze în domeniul vizat de cerere.

(d) *Organizarea logistică a unui cerc de confidențialitate*

79. În cazul cercurilor de confidențialitate, poate fi necesar ca instanțele naționale să decidă asupra mai multor măsuri organizatorice, de infrastructură și logistice.

⁽⁶¹⁾ A se vedea avizul Comisiei în cauza Servier, citat mai sus, punctul 22.

⁽⁶²⁾ De exemplu, în procedurile sale administrative, Comisia utilizează un acord de nedivulgare standard, care este disponibil la adresa https://ec.europa.eu/competition/antitrust/nda_en.pdf

⁽⁶³⁾ Aceasta reprezintă o abatere de la practica obișnuită în cadrul căreia consilierii juridici externi ai unei părți divulgă clientului lor informații și memorii primite de la alte părți în timpul procedurii și le discută liber cu respectivul client.

⁽⁶⁴⁾ În practica sa administrativă, Comisia poate solicita, de asemenea, o dispensare de la obligația de divulgare a informațiilor a avocatului față de client; a se vedea, de exemplu, Orientările privind utilizarea cercurilor de confidențialitate, citate anterior, punctul 13 și Cele mai bune practici privind divulgarea informațiilor în camerele de date, citate anterior, punctul 23.

80. În primul rând, cercurile de confidențialitate pot implica divulgarea fizică sau electronică de informații confidențiale. Divulgarea fizică poate fi organizată și se poate desfășura la sediul instanței, personalul instanței fiind cel care se ocupă de divulgare, sau poate fi desfășurată de către părți la sediile acestora, fără implicarea instanței. Divulgarea fizică poate implica predarea de copii după documente pe suport de hârtie, dar și divulgarea de probe prin intermediul unui CD, al unui DVD sau al unei chei USB la un amplasament fizic de la sediul instanței sau la sediile părților.
81. Dacă divulgarea informațiilor în cadrul cercului de confidențialitate se desfășoară la sediul instanței, ar putea fi necesar ca instanța să se asigure că facilitățile pentru accesarea informațiilor sunt corespunzătoare, cu excepția cazurilor în care persoanelor care accesează cercul de confidențialitate le este permis să își aducă echipamentul propriu.
82. În cadrul unui cerc de confidențialitate, divulgarea de informații poate avea loc, de asemenea, prin mijloace electronice. Într-un astfel de caz, informațiile sunt încărcate și stocate într-o locație electronică (de exemplu, în *cloud*), iar accesul la informații este protejat prin criptare adecvată.
83. În al doilea rând, instanța poate stabili durata accesibilității la cercul de confidențialitate.
84. În al treilea rând, instanța poate stabili intervalele orare în care vor fi disponibile încăperile folosite în scopul divulgării (de exemplu, doar în timpul orelor de program), dacă în încăperile respective trebuie să fie prezenți membrii personalului instanței, dacă se pot aduce în aceste încăperi note sau dosare etc.
85. În sfârșit, pentru a garanta faptul că informațiile confidențiale divulgate în cadrul unui cerc de confidențialitate sunt protejate pe parcursul procedurilor, instanțele naționale pot solicita ca părțile să depună atât o versiune confidențială, cât și una neconfidențială a memoriilor acestora (de exemplu, aceasta din urmă poate include doar date cantitative sub formă agregată sau anonimizată), ca trimerile la informațiile confidențiale să fie făcute doar într-o anexă confidențială sau să fie luate alte măsuri pentru a proteja caracterul confidențial al informațiilor. Pentru mai multe detalii în acest sens, a se vedea secțiunea IV de mai jos.

D. Numirea experților

86. În unele jurisdicții, instanțele naționale pot decide să numească un terț cu expertiză într-un anumit domeniu (de exemplu, contabilitate, finanțe, legislația în domeniul concurenței, audit etc.) pentru a accesa anumite informații confidențiale vizate de o cerere de divulgare. Rolul unui astfel de expert numit de instanță poate fi diferit de cel îndeplinit de experții numiți de părți, care sunt adesea utilizați în anumite jurisdicții pentru a susține cererea sau apărarea unei părți.
87. În cazul în care normele de procedură naționale permit acest lucru, îndatorirea expertului poate consta, de exemplu, în elaborarea unei sinteze neconfidențiale relevante a informațiilor care trebuie pusă la dispoziția părții care solicită divulgarea. În mod alternativ și în funcție de normele de procedură naționale aplicabile, expertului i se poate solicita să elaboreze un raport confidențial care poate fi pus doar la dispoziția consilierului juridic extern și/sau a altor consilieri externi ai părții care solicită divulgarea, în timp ce o versiune neconfidențială a raportului poate fi pusă la dispoziția chiar a părții solicitante.

D.1. Numirea experților ca mijloc eficace de protecție a confidențialității

88. În primul rând, numirea experților se poate dovedi o măsură eficace în cazul în care informațiile care trebuie divulgate sunt foarte sensibile din punct de vedere comercial și au caracter cantitativ sau tehnic (de exemplu, informații incluse în registrele contabile sau comerciale, date privind clienții, procese de fabricație etc.). În astfel de cazuri, experții pot sintetiza și/sau agrega informațiile confidențiale în vederea punerii lor la dispoziția părții care solicită divulgarea.
89. În al doilea rând, numirea experților poate fi, de asemenea, eficace în cazul în care una dintre părți solicită acces suplimentar la documente confidențiale care conțin date subiacente, de exemplu, pentru a evalua robustețea metodologiilor utilizate pentru evaluarea amplitudinii daunelor, a supraprețurilor transferate etc.
90. În al treilea rând, în cazul în care un număr foarte mare de documente care urmează a fi divulgate vizează informații confidențiale de la terți, instanțele pot considera că este mai eficace să numească un expert care să acceseze informațiile și să formuleze un aviz cu privire la caracterul confidențial al informațiilor, decât să inițieze discuții cu părțile referitor la amploarea expurgării sau să instituie un cerc de confidențialitate.

D.2. Instruirea experților

91. Instanța națională poate numi și instrui experții desemnați. În funcție de diferitele norme de procedură, instanțele naționale pot fi în măsură să numească experți independenți terți dintr-o listă de experți „aprobați de instanță”, dintr-o listă de experți propuși de părți etc. În temeiul normelor de procedură naționale, atunci când numește un expert, ar putea fi necesar ca instanța națională să decidă, de asemenea, cine va suporta costurile aferente experților.
92. Odată numit expertul, instanțele naționale pot solicita expertului să depună angajamente în scris în ceea ce privește tratamentul confidențial al tuturor informațiilor accesate.
93. La fel ca în cazul membrilor unui cerc de confidențialitate, experților li se poate solicita acordul să nu divulge informații confidențiale niciunei alte persoane în afara celor numite de instanță sau fără consimțământul expres al instanței; să utilizeze informațiile confidențiale doar în scopul procedurilor civile în cadrul cărora a fost emis ordinul de divulgare; să asigure custodia corespunzătoare a informațiilor; să adopte orice măsuri necesare în circumstanțele respective pentru a preveni accesul neautorizat și pentru a înapoia sau a distruge orice copii ale documentelor care conțin informații confidențiale etc. Aceste angajamente pot prevedea, de asemenea, sancțiuni în cazul încălcării obligației de confidențialitate.
94. Experții ar putea fi obligați să declare eventuale conflicte de interese care i-ar putea împiedica să își îndeplinească sarcina.
95. Mai mult, instanța poate comunica expertului instrucțiuni cu privire la tipul de raport pe care să îl elaboreze și dacă ar putea fi necesare atât o versiune confidențială, cât și o versiune neconfidențială a raportului.
96. Ori de câte ori este întocmită o versiune confidențială a raportului expertului, instanța poate decide ca raportul să fie partajat numai cu consultanții externi ai părților, în timp ce părților li se poate acorda acces doar la o versiune neconfidențială a raportului. În cazul în care instanța națională restricționează accesul la versiunea confidențială a raportului elaborat de un expert pentru a include doar consilierul extern al unei părți, consilierului extern al părții nu i se va permite să împărtășească clientului său informațiile confidențiale cuprinse în document ⁽⁶⁵⁾. În cazul în care instanța decide că datele subiacente utilizate de către expertul independent pot fi divulgate, de asemenea, consilierului extern, pot fi necesare acorduri de confidențialitate separate.
97. În cazul în care consilierilor juridici interni și/sau reprezentanților societăților li se permite accesul la o versiune confidențială a raportului întocmit de expert, instanța poate solicita ca aceștia să depună, de asemenea, angajamente în scris în ceea ce privește tratamentul confidențial al informațiilor la care au acces.

IV. PROTECȚIA INFORMAȚIILOR CONFIDENȚIALE PE PARCURSUL PROCEDURILOR ȘI DUPĂ ÎNCHEIEREA ACESTORA

98. Atunci când divulgarea informațiilor confidențiale a avut loc, instanțele naționale pot lua în considerare modul în care informațiile respective pot fi utilizate în cursul procedurilor și ulterior ⁽⁶⁶⁾. De exemplu, în cazul în care consilierii externi sau interni ai părților utilizează informațiile accesate în cadrul unui cerc de confidențialitate sau incluse într-un raport confidențial întocmit de un expert în memoriile lor, instanțele naționale le-ar putea solicita să facă referire la astfel de informații numai în anexe confidențiale care trebuie prezentate împreună cu memoriile principale ⁽⁶⁷⁾.
99. Dacă consilierii juridici externi sau martorii părților doresc să facă trimitere la informații confidențiale în timpul ședinței de judecată în instanță sau atunci când un expert este audiat cu privire la probele în cauză, instanțele naționale pot organiza ședințe de judecată cu ușile închise (și anume, fără a permite accesul persoanelor neautorizate), dacă acest lucru este posibil în temeiul normelor de procedură aplicabile. Alternativ, consilierii părților pot oferi indicații orale judecătorului către astfel de informații, fără a le divulga în ședință publică.
100. Nevoia de a proteja informațiile confidențiale poate surveni și ulterior, de exemplu la momentul adoptării, notificării sau publicării hotărârii, în cursul procedurii de recurs sau în cazul cererilor de acces la registrele judecătorești.

⁽⁶⁵⁾ La fel ca în cazul unor cercuri de confidențialitate pentru un consilier juridic extern, clienții ar putea fi nevoiți să îi elibereze pe consultanții externi de orice obligație de a le divulga informațiile confidențiale incluse în raport. A se vedea punctul 77 de mai sus.

⁽⁶⁶⁾ Protecția informațiilor confidențiale este un principiu general al legislației UE. A se vedea nota de subsol 18 de mai sus.

⁽⁶⁷⁾ Versiunile neconfidențiale ale memoriilor trebuie să le permită celorlalte părți să înțeleagă argumentele și probele la care se face referire, astfel încât să poată discuta cauza cu reprezentanții lor legali și să le comunice acestora instrucțiuni în consecință.

A. Ședințe de judecată cu ușile închise

101. Conform principiului justiției deschise, procedurile civile au, în general, caracter public ⁽⁶⁸⁾, iar instanțele naționale pot pune în balanță interesul protecției informațiilor confidențiale și necesitatea de a limita interferența cu principiul justiției deschise.
102. Sub rezerva normelor naționale, instanțele pot decide excluderea trimiterilor la informații confidențiale în cadrul ședințelor de judecată publice sau pot decide ca părțile din ședință în care ar putea fi discutate informații confidențiale să se desfășoare cu ușile închise. În al doilea caz, instanțele naționale ar trebui să ia o decizie cu privire la persoanele cărora li s-ar permite să participe la ședința închisă. Decizia respectivă ar putea depinde de modul în care au fost divulgate informațiile confidențiale și de persoanele cărora le-au fost divulgate acestea (de exemplu, consultaților externi ai părților, unui expert, reprezentanților societății părților etc.).
103. În cadrul (părților) ședințelor de judecată care se desfășoară cu ușile închise, în general le este permis să participe doar consilierii externi și/sau consilierii juridici interni sau altor reprezentanți ai societății cărora li s-a acordat accesul la documentele confidențiale din cercul de confidențialitate și (dacă este cazul) expertului care a accesat informațiile.
104. Ședințele de judecată cu ușile închise pot fi un mijloc eficace de examinare încrucișată a părților sau a martorilor cu privire la probele confidențiale divulgate prin intermediul unui cerc de confidențialitate sau de audiere a unui expert în ceea ce privește probele confidențiale incluse în raportul acestuia/acesteia.

B. Notificarea adresată părților și publicarea

105. Ar putea fi necesar ca instanța să ia în considerare modul de protecție a informațiilor confidențiale din versiunea hotărârii care va fi notificată părților, fără a aduce atingere dreptului la o cale de atac pe care îl au părțile.
106. În plus, în cazul în care sunt publicate decizii sau hotărâri, instanțele naționale ar trebui să protejeze informațiile confidențiale. Pentru a proteja informațiile confidențiale ale părților sau ale terților, atunci când pronunță hotărârea și dispun publicarea acesteia, instanțele naționale pot avea în vedere anonimizarea informațiilor care ar putea identifica sursa informațiilor sau expurgarea din versiunea publică a hotărârii respective, a părților care se referă la informații confidențiale ⁽⁶⁹⁾. În cadrul acestui proces, instanța poate solicita asistența părților în identificarea informațiilor care nu ar trebui să fie divulgate publicului larg (de exemplu, prin solicitarea unei versiuni marcate) ⁽⁷⁰⁾.

C. Accesul la registrele judecătorești

107. Ar putea fi necesar ca instanțele naționale să protejeze informațiile confidențiale în ceea ce privește cererile de acces la registrele judecătorești (fie versiunea confidențială a hotărârii, fie întreg dosarul), dacă astfel de cereri pot fi depuse în temeiul normelor de procedură naționale.
108. În funcție de normele naționale, instanțele ar putea decide să restricționeze accesul la registrele judecătorești, fie în ceea ce privește o parte din dosar (de exemplu, refuzarea accesului la documentele divulgate în cadrul unui cerc de confidențialitate, la rapoartele experților, la minutele ședințelor de judecată cu ușile închise, la versiunea confidențială a memoriilor etc.), fie în ceea ce privește întreg dosarul.

⁽⁶⁸⁾ A se vedea articolul 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, menționate anterior. Excepțiile de la acest principiu pot viza, în unele state membre, menținerea ordinii publice, protecția drepturilor fundamentale sau alte obiective generale.

⁽⁶⁹⁾ A se vedea, de asemenea, articolul 9 alineatul (2) litera (c) din Directiva privind secretele comerciale.

⁽⁷⁰⁾ Ca sursă de inspirație cu privire la modul de desfășurare a acestui proces, a se vedea Orientările privind pregătirea versiunilor publice ale deciziilor Comisiei, disponibile la adresa https://ec.europa.eu/competition/antitrust/guidance_on_preparation_of_public_version-s_antitrust_04062015.pdf

109. În această privință, instanțele naționale pot lua în considerare, printre altele, să solicite părților să indice documentele care sunt confidențiale, astfel încât acestea să nu fie accesibile persoanelor care nu sunt parte la procedură, sau să solicite versiuni neconfidențiale ale documentelor respective pentru registrele judecătorești. De exemplu, în cazul în care un număr semnificativ de documente confidențiale au fost divulgate în cadrul procedurilor și au fost utilizate măsuri pentru protejarea confidențialității precum cercurile de confidențialitate, instanța poate lua în considerare, de asemenea, înregistrarea în registrele judecătorești doar a versiunilor neconfidențiale ale memoriilor, ale proceselor-verbale ale ședințelor cu ușile închise ⁽⁷¹⁾ sau ale rapoartelor experților. De asemenea, instanța poate să ia în considerare sigilarea dosarului instanței de la acces, parțial sau integral, pentru o perioadă determinată.
110. Atunci când instanțele iau o hotărâre cu privire la restricționarea, parțială sau în întregime, a accesului, poate fi necesar să evalueze, printre altele, persoanele care solicită accesul la dosarul instanței. De exemplu, poate fi necesar ca instanțele să ia în considerare faptul că persoanele care solicită accesul pot activa pe aceeași piață sau în același domeniu de activitate în care activează părțile implicate în procedurile civile (de exemplu, concurenții părților, partenerii de afaceri etc.) și ar putea avea un interes deosebit în ceea ce privește obținerea accesului la dosarul instanței, după încheierea procedurilor.
-

⁽⁷¹⁾ În cazul în care informațiile confidențiale au fost menționate în timpul ședinței de judecată cu ușile închise și au fost consemnate la dosar, această măsură poate fi necesară. Cu toate acestea, dacă este posibil în conformitate cu normele naționale aplicabile, instanța poate decide ca anumite informații să fie menționate în timpul ședinței de judecată cu ușile închise fără a le consemna la dosar. În această situație, ar putea să nu fie necesară întocmirea de versiuni neconfidențiale ale minutelor ședințelor de judecată cu ușile închise.

IV

(Informări)

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

COMISIA EUROPEANĂ

Rata de schimb a monedei euro ⁽¹⁾

21 iulie 2020

(2020/C 242/02)

1 euro =

Moneda	Rata de schimb	Moneda	Rata de schimb		
USD	dolar american	1,1443	CAD	dolar canadian	1,5399
JPY	yen japonez	122,70	HKD	dolar Hong Kong	8,8704
DKK	coroana daneză	7,4449	NZD	dolar neozeelandez	1,7305
GBP	lira sterlină	0,90055	SGD	dolar Singapore	1,5891
SEK	coroana suedeză	10,2390	KRW	won sud-coreean	1 367,96
CHF	franc elvețian	1,0740	ZAR	rand sud-african	18,8806
ISK	coroana islandeză	159,30	CNY	yuan renminbi chinezesc	7,9982
NOK	coroana norvegiană	10,4933	HRK	kuna croată	7,5300
BGN	leva bulgărească	1,9558	IDR	rupia indoneziană	16 830,00
CZK	coroana cehă	26,429	MYR	ringgit Malaiezia	4,8764
HUF	forint maghiar	350,64	PHP	peso Filipine	56,455
PLN	zlot polonez	4,4362	RUB	rubla rusească	81,0833
RON	leu românesc nou	4,8392	THB	baht thailandez	36,194
TRY	lira turcească	7,8369	BRL	real brazilian	6,0416
AUD	dolar australian	1,6154	MXN	peso mexican	25,5910
			INR	rupie indiană	85,3805

(¹) Sursă: rata de schimb de referință publicată de către Banca Centrală Europeană.

V

(Anunțuri)

PROCEDURI REFERITOARE LA PUNEREA ÎN APLICARE A POLITICII ÎN
DOMENIUL CONCURENȚEI

COMISIA EUROPEANĂ

Notificare prealabilă a unei concentrări

(Cazul M.9903 — Softbank Group/Mizuho Financial Group/One Tap Buy)

Caz care poate face obiectul procedurii simplificate

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2020/C 242/03)

1. La data de 14 iulie 2020, Comisia Europeană a primit, în temeiul articolului 4 din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului ⁽¹⁾, o notificare a unei concentrări propuse.

Notificarea vizează următoarele întreprinderi:

- SoftBank Corp. („SoftBank”, Japonia), filială a Softbank Group Corp.;
- Mizuho Securities Co., Ltd. („Mizuho”, Japonia), filială a Mizuho Financial Group;
- One Tap BUY Co., Ltd. („OTB”, Japonia), controlată exclusiv de SoftBank.

SoftBank și Mizuho dobândesc, în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (b) și al articolului 3 alineatul (4) din Regulamentul privind concentrările economice, controlul în comun asupra întreprinderii OTB.

Concentrarea se realizează prin achiziționare de acțiuni.

2. Activitățile economice ale întreprinderilor respective sunt:

- SoftBank este o filială a SoftBank Group Corp., care își desfășoară activitatea în domeniul telecomunicațiilor avansate, al serviciilor de internet, al internetului obiectelor, al roboticii și al tehnologiilor pentru energie curată;
- Mizuho este o filială a Mizuho Financial Group Inc., care oferă servicii financiare și strategice, în special servicii de administrare bancară și fiduciară, de valori mobiliare și de active, carduri de credit, servicii bancare personalizate și capital de risc;
- OTB oferă o aplicație mobilă de brokeraj care le permite investitorilor rezidenți în Japonia să tranzacționeze „din mers” titluri de valoare (acțiuni cotate în Statele Unite și fonduri japoneze cotate la bursă).

3. În urma unei examinări prealabile, Comisia Europeană constată că tranzacția notificată ar putea intra sub incidența Regulamentului privind concentrările economice. Cu toate acestea, nu se ia o decizie finală în această privință.

În conformitate cu Comunicarea Comisiei privind o procedură simplificată de analiză a anumitor concentrări în temeiul Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului ⁽²⁾, trebuie precizat că acest caz poate fi tratat conform procedurii prevăzute în comunicare.

⁽¹⁾ JO L 24, 29.1.2004, p. 1 („Regulamentul privind concentrările economice”).

⁽²⁾ JO C 366, 14.12.2013, p. 5.

4. Comisia Europeană invită părțile terțe interesate să îi prezinte eventualele observații cu privire la operațiunea propusă.

Observațiile trebuie să parvină Comisiei Europene în termen de cel mult 10 zile de la data publicării prezentei. Trebuie menționată întotdeauna următoarea referință:

M.9903 – Softbank Group/Mizuho Financial Group/One Tap Buy

Observațiile pot fi trimise Comisiei Europene prin e-mail, prin fax sau prin poștă. Vă rugăm să utilizați datele de contact de mai jos:

E-mail: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Fax +32 22964301

Adresă poștală:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

ALTE ACTE

COMISIA EUROPEANĂ

**Anunț privind o cerere referitoare la aplicabilitatea articolului 34 din Directiva 2014/25/UE –
Sfârșitul suspendării termenului de adoptare a actelor de punere în aplicare**

(2020/C 242/04)

La data de 19 septembrie 2019, Comisia a primit o cerere formulată în temeiul articolului 35 din Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

Prezenta cerere, formulată de Slovenske železnice – Freight Transport d.o.o., se referă la servicii de transport feroviar de marfă. Anunțul în cauză a fost publicat la pagina 10 din JO C 53 din 17 februarie 2020.

La 16 decembrie 2019, Comisia a solicitat autorităților să furnizeze informații suplimentare până cel târziu la data de 6 ianuarie 2020. După cum s-a anunțat în anunțul publicat la pagina 2 din JO C 211 din 25 iunie 2020, termenul final a fost prelungit cu 22 de zile lucrătoare după primirea informațiilor complete și corecte. Informațiile complete și corecte au fost primite la 25 mai 2020.

În conformitate cu punctul 1 al patrulea paragraf din anexa IV la Directiva 2014/25/UE, termenul poate fi prelungit de Comisie cu acordul celor care au formulat cererea de derogare în cauză. În contextul actual și având în vedere efectele pandemiei de COVID-19 și cu acordul Slovenske železnice – Freight Transport d.o.o., perioada de care dispune Comisia pentru a decide cu privire la această cerere se prelungeste până la 24 iulie 2020.

⁽¹⁾ Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 243).

Anunț privind o cerere referitoare la aplicabilitatea articolului 34 din Directiva 2014/25/UE
Cerere formulată de o entitate contractantă — Prolungirea termenului de adoptare a actelor de
punere în aplicare

(2020/C 242/05)

La data de 3 decembrie 2019, Comisia a primit o cerere formulată în temeiul articolului 35 din Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

Prezenta cerere este formulată de ENEL Green Power și se referă la activități legate de producția și vânzarea angro de energie electrică din surse regenerabile în Italia. Avizul relevant a fost publicat în JO C 196 pagina 45 din 11 iunie 2020. Termenul prelungit a fost 15 iulie 2020.

În conformitate cu punctul 1 al patrulea paragraf din anexa IV la Directiva 2014/25/UE, termenul poate fi prelungit de Comisie cu acordul celor care au formulat cererea de derogare în cauză. În contextul actual și având în vedere efectele pandemiei de COVID 19 și cu acordul ENEL Green Power, perioada de care dispune Comisia pentru a decide cu privire la această cerere se prelungește până la 31 iulie 2020.

_____

⁽¹⁾ Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 243).

Anunț privind o cerere referitoare la aplicabilitatea articolului 34 din Directiva 2014/25/UE
Cerere formulată de un stat membru – Prolungirea termenului de adoptare a actelor de punere în aplicare

(2020/C 242/06)

La data de 8 aprilie 2019, Comisia a primit o cerere formulată în temeiul articolului 35 din Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

Această cerere, formulată de Lietuvos energija UAB, se referă la producția și vânzarea angro de energie electrică în Lituania. Avizele relevante au fost publicate la pagina 28 din JO C 316 din 20 septembrie 2019, la pagina 9 din JO C 53 din 17 februarie 2020 și la pagina 27 din JO C 202 din 16 iunie 2020. Termenul prelungit a fost 10 iulie 2020.

În conformitate cu punctul 1 al patrulea paragraf din anexa IV la Directiva 2014/25/UE, termenul poate fi prelungit de Comisie cu acordul celor care au formulat cererea de derogare în cauză. În contextul actual și având în vedere efectele pandemiei de COVID 19 și cu acordul Lietuvos energija UAB (în prezent Ignitis), perioada de care dispune Comisia pentru a decide cu privire la această cerere se prelungește până la 31 iulie 2020.

⁽¹⁾ Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 243).

ISSN 1977-1029 (ediție electronică)
ISSN 1830-3668 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO